

vor Valutas Stilling, er, som det ærede Medlem ved, Kullene, og Kulspørgsmaalet er tillige et meget alvorligt Spørgsmaal for den kommende Vinter. Hvis Ord og Papir kunde klare en Sag, saa tvivler jeg ikke paa, at vi nok skulde faa noget at putte i Kakkellovnen til Vinter. Men jeg hørte egentlig af Hr. Hauges Udtalelser, at han ikke havde et eneste praktisk Middel ud over at sætte Maksimalpris paa Tørv. Jeg tror dog ikke, at det er Vejen til at løse Spørgsmaalet. Thi selv om Tørvene bliver meget dyrere, end de er i Øjeblikket, vil de dog efter deres Brændselsværdi være meget billigere end Kul udefra. Det forekommer mig, at det baade for den enkelte og Samfundet gælder om, at der bliver givet fri Bane for Tørveproduktionen, saa der produceres og transporteres saa mange Tørv som muligt. Ogsaa fra et Valutasynspunkt er det af overordentlig stor Betydning.

Hr. Hauge nævnte endvidere, at det var fuldkommen urigtigt — jeg forstod ham, som om det var saa urigtigt, at det egentlig var helt flovt at beskæftige sig dermed —, naar man havde den Anskuelse, at Havnestrejken og Sømandstrejken havde nogen Forbindelse med Kulsituationen. Jeg kan ikke nægte, at jeg har den Opfattelse, at der er en meget nøje Forbindelse mellem Strejkesituationen og det, vi i de foregaaende Maaneder er gaaet igennem, og saa Kulsituationen. Jeg skal oplyse, at i April Maaned indførtes der af Kul fra England kun 60 pCt. af, hvad der indførtes i Februar og Marts. Og naar det overhovedet kunde lade sig gøre at faa saa meget, var det, fordi en hel Del Skibe gik til Provinshavne, hvor der endnu ikke var Strejke. Hvis de Forhold, der tog deres Begyndelse i Paa-skedagene ved den Begivenhed, vi alle kender, havde fortsat sig og havde omfattet alle Havnene, vilde der ikke kunne være blevet ført Kul her til Landet; det vilde have medført en fuldstændig Standsning i Kultransporten. Lad mig her tilføje, at ogsaa paa anden Maade vilde man have stillet vort Land i høj Grad uheldigt. Det er noget, man maa mærke, naar man kommer ud, at den Arbejdsuro, der har været her i Landet, i høj Grad har bidraget til, at vor Anseelse overfor Udlandet er gaaet nedad, og jeg tror, at den vilde have vanskeliggjort ogsaa vor Handelsforbindelse med Udlandet, hvis den var blevet fortsat.

Overfor det ærede Medlem Hr. Rode, som begyndte med at sætte det Motto over min Indtræden i denne Sal, at jeg var en Tilhænger af den Opfattelse, at Staten admini-sterer daarligt og dyrt, skal jeg sige, at dette

Motto egentlig ikke er saa helt daarligt. Jeg kan godt vedkende mig den Opfat-telse, at Staten administrerer daarligt og dyrt, selv om jeg naturligvis ikke vil ind-rømme, at det ærede Medlem har nogen Berettigelse til at sætte Motto over mit Liv og min Virksomhed. Men naar det ærede Medlem var af den Opfattelse, at med en An-skuelse som den, jeg her vedkender mig, skulde jeg hellere have holdt mig hjemme i Privatlivet og ikke trængt mig ind i det offentlige Liv, saa kan jeg ikke følge det ærede Medlem længere; tværtimod tror jeg, at der i dette Øjeblik i høj Grad trænges til, at Mænd, der har dette Syn paa Sagerne, faar fat ogsaa i Statsstyrelsen. Jeg mener ikke, at det behøver at være mig, tværtimod, jeg nærer ikke noget Ønske i saa Henseende, jeg tror, der er mange, der kunde gøre det meget bedre. Men det er min Opfattelse, at er der noget, vi har trængt til i de senere Aar, er det netop dette, og jeg har en Fø-lelse af, at det Valg, der fandt Sted den 26. April, bl. a. var et Udtryk for, at dette Ønske ogsaa er stærkt ude i Befolkningen. Jeg tror, at det er overordentlig farligt at overlade Statsstyrelsen til Folk, der har den modsatte Anskuelse, og som med den Frej-dighed, som denne Anskuelse medfører, giver sig i Kast med alle mulige og umulige Opgaver. Det ærede Medlem var bange for, at der i den nusiddende Regering ikke var nogen, der kunde holde igen paa de daarlige Tilbøjeligheder, som han var over-bevist om fandtes hos mig. Jeg kan gøre Gengæld med at beklage — og jeg tror, vi alle sammen har Grund til at beklage det —, at der i de 7 Aar, det ærede Medlem sad i Regeringen, ikke fandtes nogen i denne, der kunde holde igen paa det ærede Medlem.

Det ærede Medlem udtalte om mine Betragtninger angaaende Kornloven, at jeg kun havde sagt dette, at der skulde komme en ganske fortrinlig Kornlov, at jeg havde forherliget den som en Kornlov, der vilde blive bedre og billigere, end de tidligere, overtræffe alt, hvad man kunde tænke sig i saa Henseende. Jeg tror nu ikke, at det netop var saadan, mine Ord faldt i Gaar. Det eneste, jeg tillod mig at mene og haabe, var dette, at der af de Forhandlinger, som nu tager deres Begyndelse mellem alle dem, der er interesserede i Spørgsmaalet, maa fremgaa et Resultat, som i hvert Fald bliver bedre end de Resultater, der er fremgaaet af tidligere Forhandlinger om Kornloven. Og dette er i Virkeligheden en meget bes-keden Udtalelse.

Det ærede Medlem, Hr. Rode, var inde paa en hel Række Forhold, hvor jeg ikke tør